



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1132/2017
16.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Савић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Анка Ћеран и Гордана Милиновић, адвокати из ..., ради супружанског издржавања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 52/17 од 01.02.2017. године, у седници већа одржаној 16.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимично се УСВАЈА ревизија туженог и ПРЕИНАЧУЈУ пресуда Основног суда у Руми П2 21/16 од 18.10.2016.године, у делу става првог изреке, и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 52/17 од 01.02.2017. године у делу којим је потврђен наведени део првостепене пресуде, тако што се тужени ББ из ... обавезује да плаћа тужилци АА из ... супружанско издржавање досуђено другостепеном пресудом у трајању од пет година почев од правноснажности пресуде о разводу брака парничних странака.

У преосталом делу, ревизија туженог **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П2-21/16 од 18.10.2016. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужилце и обавезан тужени да на име супружанског издржавања плаћа 30% од својих укупних месечних примања, која чине лична инвалиднина, накнада за туђу негу и помоћ и примање корисника млађег од 80 година чије домаћинство нема прихода, која примања остварује преко Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, почев од 18.05.2015. године па убудуће све док за то постоје законски услови. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужилце преко досуђеног износа супружанског издржавања до траженог износа од 50% месечних примања туженог. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 34.425,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 52/17 од 01.02.2017. године, делимично је усвојена жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев за супружанско издржавање преко 20% до досуђеног износа од 30% укупних месечних примања туженог, а трошкови парничног поступка снижени су на износ од 28.575,00 динара. У преосталом делу првостепена пресуда је потврђена.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од 12.08.1976. године. Током овог парничног поступка, првостепеном пресудом П2-154/15 од 28.07.2015. године ставом првим изреке разведен је брак парничних странака. Ставом другим изреке делимично је усвојен противтужбени захтев тужене за супружанско издржавање. Ставом трећим изреке делимично је одбијен противтужбени захтев за издржавање. Ставом четвртим изреке тужилац је обавезан да туженој накнади парничне трошкове. Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 32/16 од 19.01.2016. године, укинута је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и четвртном изреке и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. Након развода брака, парничне странке су наставиле да живе у кући у ..., чије власништво је тужени пренео на заједничког сина, а он и тужиља су задржали право доживотног плодуживања са по $\frac{1}{2}$ идеалног дела. Након тога, тужени се иселио из породичне куће и живи у кући у власништву његове сестре, а купио је једнособан стан у Тужиља је остала да живи у породичној кући у којој живи и син парничних странака са породицом. Тужиља са сином не живи у заједничком домаћинству, а режијске трошкове сноси по пола. Тужиља је рођена ... године, и током трајања брака је остваривала приходе од наднице, али више не може да обавља физичке послове због погоршаног здравственог стања. Налази се на евиденцији Службе за запошљавање, али због година живота и недостатка квалификација није у могућности да пронађе запослење. У издржавању јој помажу рођаци, а њене укупне месечне потребе су процењене на 35.000,00 динара. Тужени је рођен ... године, и признато му је својство инвалида друге групе са 100% инвалидитета. Остварује месечна примања и то 26.359,00 динара од Општине ... као војни инвалид, 51.620,00 динара по основу личне инвалиднине и 32.528,00 динара по основу накнаде за туђу негу и помоћ. Месечне потребе туженог утврђене су на 45.000,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побиијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужени обавезан да доприноси издржавању тужиље са 20% од својих укупних месечних примања.

Наиме, у поступку је утврђено да тужиља нема довољно средстава за издржавање и незапослена је, па стога има право на издржавање од стране туженог, у смислу члана 151. став 1. Породичног закона. Висина издржавања правилно је утврђена, према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, у складу са чл. 160. – 162. Породичног закона.

Ревизијом туженог неосновано се у овом делу истиче погрешна примена материјалног права и наводи да се као основ за издржавање не може узети додатка за туђу негу и помоћ, нити лична инвалиднина, с обзиром да се не ради о личним примањима. Међутим, чланом 148. став 4. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да се извршење на примању ратних и мирнодопских војних инвалида по основу инвалиднине, ортопедског додатка и инвалидског додатка може спровести само за потраживање по основу законског издржавања, накнаде штете настале услед оштећења здравља или умањења односно губитка радне способности и због изгубљеног издржавања услед смрти даваоца издржавања и то до износа од 1/2 тог примања. С обзиром да се у конкретном случају ради о потраживању по основу законског издржавања, произилази да су ови наводи ревизије неосновани.

Међутим, у нижестепеним пресудама је погрешно примењено материјално право када је тужени обавезан да тужиљи плаћа супружанско издржавање почев од 18.05.2015. године као дана подношења противтужбеног захтева за издржавање па убудуће све док за то постоје законски услови или се одлука не измени.

Према члану 163. став 2. Породичног закона, издржавање супружника после престанка брака не може трајати дуже од пет година. Изузетно, издржавање супружника по престанку брака може се продужити и после истека рока од пет година, ако нарочито оправдани разлози спречавају супружника повериоца издржавања да ради.

С обзиром да је противтужбени захтев за супружанско издржавање поднет у току трајања овог парничног поступка, који је инициран тужбом за развод брака, и да је пресудом Основног суда у Руми П2-154/15 од 28.07.2015. године ставом првим изреке разведен брак парничних странака, те да парничне странке нису поднеле жалбу против овог дела првостепене пресуде, из цитиране законске одредбе произилази да је тужени у обавези да тужиљи плаћа супружанско издржавање у трајању од пет година, почев од дана правноснажности пресуде којом је брак разведен. Стога су нижестепене пресуде у овом делу преиначене на наведени начин.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци,
на основу чл. 414. став 1. и 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић